

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 288/2011-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. júla 2011 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. Š. L., B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Nitre a jeho rozsudkom č. k. 8 Co 90/2010-314 z 21. októbra 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. Š. L. o d m i e t a pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. februára 2011 doručená sťažnosť JUDr. Š. L., B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj svojho práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Nitre (ďalej len

„krajský súd“) a jeho rozsudkom č. k. 8 Co 90/2010-314 z 21. októbra 2010 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa ako navrhovateľ v konaní vedenom pred Okresným súdom Komárno (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 9 C 64/2008 návrhom domáhal proti odporcom určenia vlastníckeho práva „*k nebytovému priestoru, ktorý vystaval ako kanceláriu v roku 1992. Kanceláriu vybudoval z verejného priestranstva prejazdu vybudovaného pod polyfunkčným domom, pričom využil jednu spoločnú časť steny obytného domu. Stavbu vykonal v súlade s projektovou dokumentáciou na základe stavebného povolenia a stavbu začal užívať po vydaní kolaudačného rozhodnutia.*“.

Okresný súd rozsudkom č. k. 9 C 64/2008-246 z 24. novembra 2009 návrh sťažovateľa zamietol. Sťažovateľ podal proti rozhodnutiu okresného súdu z 24. novembra 2009 odvolanie, ktorým „*žiadal, aby odvolací súd zrušil rozsudok a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Namietol, že súd prvého stupňa nedostatočne zistil skutkový stav veci.*“. Na základe odvolania sťažovateľa krajský súd rozsudkom č. k. 8 Co 90/2010-314 z 21. októbra 2010 rozsudok okresného súdu z 24. novembra 2009 potvrdil.

Podľa názoru sťažovateľa napadnutým rozsudkom krajského súdu a postupom súdu, ktorý mu predchádzal, „*... boli porušené základné práva sťažovateľa zaručené Ústavou SR... v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR... v čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd... a v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd*“, a to najmä tým, že krajský súd v odvolacom konaní rozhodol bez verejného prerokovania veci, „*zamietol odvolanie a potvrdil rozsudok Okresného súdu v Komárne*“. Podľa sťažovateľa krajský súd „*pritom nebral do úvahy ani znalecký posudok ani odborné vyjadrenie stavebníka - architekta.*“.

V tomto ohľade sťažovateľ „*vyčítal*“ krajskému súdu, „*... že zamedzením vystúpiť a obhájiť svoje práva pred súdom boli porušené moje základné práva, nakoľko mi nebolo umožnené osobne a verejne vystúpiť pred súdom. Nebolo povolené podať dovolanie ako*

mimoriadneho opravného prostriedku, hoci predmetom sporu bola vec zásadného významu...“.

Sťažovateľ vzhľadom na uvedené skutočnosti žiada, aby ústavný súd vyhovel sťažnosti a takto rozhodol:

„1. Základné právo JUDr. L. Š., na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Rozsudkom Krajského súdu v Nitre vedeného pod sp. zn. 8Co 90/2010 porušené bolo.

2. Rozsudok Krajského súdu v Nitre vedeného pod sp. zn. 8Co 90/2010 z 21. októbra 2010 zrušuje a vec vracia Krajskému súdu v Nitre na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Nitre je povinný uhradiť JUDr. L. Š., trovy konania v sume € (slovom eur a centov) na jeho účet do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc,

návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom alebo rozhodnutím všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 299/07).

O zjavnú neopodstatnenosť ide aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 50/05, IV. ÚS 288/05).

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ v sťažnosti namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co 90/2010 a jeho rozsudkom č. k. 8 Co 90/2010-314 z 21. októbra 2010, a to z dôvodu, že krajský súd potvrdil rozsudok okresného súdu bez nariadenia pojednávania, a teda neprerokoval jeho vec verejne, a neumožnil tak sťažovateľovi „... verejne vystúpiť pred súdom“, vyjadriť sa a doplniť dôkazy, hoci podľa názoru sťažovateľa bolo potrebné toto pojednávanie nariadiť. Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku č. k. 8 Co 90/2010-314 z 21. októbra 2010 konštatoval, že „ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 OSP) prejednal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§214 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že podľa § 219 ods. 1 je

potrebné rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdiť, pretože súd prvého stupňa dostatočne zistil skutkový stav a vec správne posúdil i po právnej stránke“.

Sťažovateľ namieta, že krajský súd v odvolacom konaní rozhodol bez verejného prerokovania veci, čím mu neumožnil „osobne a verejne vystúpiť pred súdom“ a „obhájiť svoje práva“.

Čo sa týka zákonnej úpravy nariadenia pojednávania v odvolacom konaní, tak podľa § 214 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie vždy, ak

- a) je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie,
- b) súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a bez nariadenia pojednávania,
- c) to vyžaduje dôležitý verejný záujem.

Podľa § 214 ods. 2 OSP v ostatných prípadoch možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania.

Z § 214 OSP vyplýva, že základnou formou konania o odvolaní je konanie bez nariadenia pojednávania. Odvolací súd nariadi pojednávanie len za predpokladu, že odvolanie je podané proti rozhodnutiu vo veci samej, a to vždy, ak je splnený jeden z procesných predpokladov ustanovených v § 214 ods. 1 písm. a) až písm. c) OSP.

Čo sa týka skutkovej stránky veci, je potrebné uviesť, že krajský súd považoval skutkový stav zistený súdom prvého stupňa za dostatočný na to, aby vo veci rozhodol, a pri svojom rozhodovaní vychádzal zo záveru, že neboli splnené ani ďalšie dôvody ustanovené v § 214 ods. 1 OSP, a preto postupoval podľa § 214 ods. 2 OSP. Ústavný súd zo spisovej dokumentácie zistil, že v danom prípade neboli splnené ani ďalšie dôvody na nariadenie pojednávania v odvolacom konaní.

Podľa názoru ústavného súdu krajský súd postupoval ústavne konformným spôsobom, ktorý nesignalizuje možnosť vyslovenia porušenia základných práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a ani práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Skutočnosť, že všeobecný súd nerozhodne v súlade s očakávaniami sťažovateľa alebo spôsobom, ktorý by si sťažovateľ prial, podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu ešte nezakladá dôvody na vyslovenie porušenia jeho práv. Postupom súdu, ktorý koná v súlade so zákonom, nie je konajúci súd podľa názoru ústavného súdu spôsobilý porušiť základné práva sťažovateľa.

V súvislosti so sťažovateľovým prejavom nespokojnosti s napadnutým uznesením krajského súdu ústavný súd konštatuje, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade ústavný súd nemá dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenia základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

Na základe uvedeného ústavný súd sťažnosť už na predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Pretože sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd o ďalších nárokoch na ochranu ústavnosti uplatnených v sťažnosti nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. júla 2011